

[Helle Degn]

ledning til at gå her op og redegøre for Folketinget, om den bekendtgørelse, Folketinget nu har brugt et par timer på at diskutere, er færdigforhandlet, om den er drøftet med Det Radikale Venstre, og om den ligger på bordet, så den er klar til udsendelse, eller om undervisningsministeren agter at indkalde til nærmere drøftelser om den mere præcise udformning af den bekendtgørelse, som man henviser til i dagsordenen.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg giver ordet til undervisningsministeren, som bad om en afsluttende bemærkning for lidt siden.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Lige så uklar den sidste del af debatten desværre har været – den vil jeg derfor forbigå – lige så klar er bekendtgørelsen. Den er underskrevet for 14 dage eller 3 uger siden, og den gælder, og der er opbakning bag den, og den kunne have været afhandlet politisk allerede tredje juledag. Men da ville fru Helle Degn jo ikke tale om det, for hun ville først have polemik i en folketingsdebat.

Det har hun nu fået i dag, men heldigvis var der et flertal, som sagde: Det skal institutionerne ikke gå og vente på; det skal de studerende ikke gå og vente på; vi ordner det med det samme. Og det blev ordnet med det samme. Så denne visnepolitik gav altså ikke resultat. Derfor er jeg glad for, at fru Helle Degn nu her til slut – så meget forstod jeg da af det, hun sagde – siger, at nu bør vi have nogle forstandige drøftelser. Det synes jeg også. Men ikke om min bekendtgørelse, der er udsendt for lang tid siden, og som gælder og står fast, og som nu endnu en gang er blevet slået fast med syvtommersmør her i dag.

Med hensyn til tilstanden for bachelorer er det ikke muligt at skabe den lysende klarhed, som Socialdemokratiet og SF foreslår i deres dagsorden. Det er nemt at skrive det, der står til sidst i dagsordenen – at alle skal have lov – men det er hverken godt for kvaliteten på institutionerne eller i overensstemmelse med det finanslovsforslag, som der er blevet enighed om. Men det føler Socialdemokratiet sig naturligvis ikke ansvarlig for, for det vil de heller ikke være med til.

Det, der er problemet, når Socialdemokratiet her står og taler om samarbejde og drøftelse og siger, at det må vi have fat i, er, at forudsætningen for, at man overhovedet kommer med til drøftelser og samarbejde og får fat i problemerne, er, at man stemmer for finanslovsforslaget, at man er villig til at møde til drøftelser, at man kommer, når der kaldes og tingene skal afgøres. Hvis man ikke gør det, er der andre, der ordner sagen. Det viser debatten i dag, og det vil utvivlsomt også hele processen i forbindelse med finanslovsforslaget vise.

Jeg synes, det er lidt flovt, at det i dag er kommet så klart frem, at det, som var formålet med Socialdemokratiets aktion i dag, var at bringe regeringen i mindretal. Det er flovt, at fru Helle Degn så står og kalder vores dagsorden en afværgedagsorden, fordi det tydeligt viser, at formålet med Socialdemokratiets og SF's dagsorden var at bringe regeringen i mindretal.

Flertallet mod ministeren er afværget, siger fru Helle Degn. Jeg troede ellers, det var sagerne, det drejede sig om. Men sagerne har vi klarret for lang tid siden. Jeg vil i hvert fald sige, at det, vi afværger, når jeg læser Socialdemokratiets og SF's dagsorden, er noget meget letkøbt, som har været nemt at skrive, og som ikke får anden virkning, end at der er streger på et papir.

Jeg siger ikke dette her i vrede, men i sorg, fordi jeg synes, vi har lavet så mange gode forlig med Socialdemokratiet og også med SF i de foregående år. Hvorfor vil de to partier pludselig slet ikke være med til at forhandle? Jeg synes, vi skulle komme tilbage til normale tilstande. Så kan vi lave masser af resultater, og så ved partierne også godt, at både regeringen og jeg godt kan give de indrømmelser, der skal til. Men det forudsætter jo, at der kommer nogen og forhandler med os. Og så har vi nogle økonomiske rammer, der skal overholdes. Men det er Socialdemokraterne i hvert fald principielt heller ikke modstandere af.

Når jeg talte om, at der er et mætningspunkt med hensyn til antallet af pladser, så var det noget, jeg sagde vi kunne imødesee i de kommende år. Og det imødeså jeg, fordi der f.eks. om ti år ganske enkelt vil være langt flere pladser, end der er unge. Og til den tid må man formode, at der er mere elevmangel, end der er pladsmangel.